

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v
právní věci

žalobce: I.A.
státní příslušnost Pákistánská islámská republika
právně zastoupen Mgr. Ondřejem Masopustem, advokátem
sídlem Riegrova 17, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2023, č. j. OAM-53313-3/OAM-2023,
o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. České republice se právo na náhradu nákladů nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Relevantní skutková zjištění z obsahu správních spisů a předchozí řízení

2. Žalobce podal dne 16. 3. 2023 **další opakovanou žádost** o udělení mezinárodní ochrany; jednalo se o jeho v pořadí již třetí žádost.
3. Žalobce přicestoval do České republiky v lednu roku 2022, ilegálně, ukryt na podvozku kamionu, náhodou, chtěl cestovat někam dále do Evropy, lhostejno kam. Přicestoval z Ukrajiny, kde předtím na podkladě ukrajinského víza žil asi tři měsíce, přičemž vlast původu opustil v listopadu 2021. Je muslimem, příslušníkem náboženské skupiny Ahmadi. Není členem žádné politické strany či skupiny, je svobodný, bezdětný. O azyl požádal, neboť v zemi původu zažívají lidé s ahmadijským náboženským přesvědčením ústrky, což již nadále nechtěl snášet.
4. První žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 17. 1. 2022, přičemž za její důvod označil svou příslušnost k náboženské skupině Ahmadi, jejíž obecná situace není v Pákistánu příznivá, má obavy o svůj život. Ve vlasti neměl žádné problémy se státní správou, policií, soudy nebo armádou, trestním stíháním či uvězněním. O první žádosti žalobce rozhodl žalovaný dne 25. 5. 2022 (pod č.j. OAM-51/ZA-ZA11-2022), přičemž žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany; rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 6. 2022; žalobce proti němu nebrojil žalobou, byť byl o možnosti podat správní žalobu v tomto rozhodnutí poučen. Žalovaný vyhodnotil vztah žalobce k ahmadijské víře jako „velmi velmi vlašný“, přičemž žalobce neprokázal, že by byl ve vlasti diskriminován či pronásledován z důvodu svého náboženské přesvědčení. Ve výpovědích žalobce našel žalovaný řadu rozporů, které nelze přičítat ani jeho nízkému stupni vzdělání. Žalovaný nerozporoval, že obecná situace Ahmadijců v Pákistánu není příznivá, v případě žalobce ovšem neshledal s ohledem na nevěrohodnost jeho výpovědí, absolutní neznalostí reálií dané víry a skutečnost, že víru nikterak nepraktikoval a nepraktikuje, jeho azylový příběh podřaditelným azylově relevantním důvodům.
5. Druhou žádost o mezinárodní ochranu žalobce uplatnil dne 13. 7. 2022 ze stejných důvodů jako svou žádost první. Tuto žalovaný dne 30. 9. 2022 (pod č. j. OAM-675/ZA-ZA11-HA13-2022) posoudil jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona. Dle žalovaného žalobce shodně s předchozím správním řízením o udělení mezinárodní ochrany odmítá svůj návrat do Pákistánu z důvodu příslušnosti k náboženské skupině Ahmadi, přičemž její obecná situace v Pákistánu není příznivá. Žádné nové skutečnosti žalobce neuvádí; žalovaný konstatoval, že od doby meritorního posouzení první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedošlo k žádné

změně, jež by představovala novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu či by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování či mu hrozila vážná újma z důvodu předpokládaných zákonem o azylu. Žalovaný neshledal žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů odchodu žadatele z vlasti a obav z návratu do země původu. Žádost proto vyhodnotil jako nepřijatelnou a řízení zastavil. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla Krajským soudem v Ostravě rozsudkem ze dne 16. 12. 2022, č. j. 18 Az 25/2022-27, právní moc k 19. 12. 2022, zamítnuta jako nedůvodná, přičemž žalobce byl v řízení právně zastoupen. Rozsudek nebyl napaden kasační stížností.

6. Třetí žádost o mezinárodní ochranu žalobce vznesl dne 16. 3. 2023, již prostřednictvím svého právního zástupce a doplnil tak, že je členem náboženského společenství Ahmadi, které je pakistánskou majoritou zpochybňováno; náboženské projevy jsou trestním zákoníkem přísně omezeny, svou víru nemůže v Pákistánu veřejně projevovat, hrozí mu postih za rouhačství, přičemž za náboženské projevy dle protiahmadijských zákonů může být uložen trest odnětí svobody či dokonce smrti. Náboženská skupina čelí útokům soukromých osob, dochází k násilí, jejichž původci nejsou postaveni před soud. Nenávistné projevy mají různý charakter. Žalobce se domnívá, že jeho obavy z pronásledování z náboženských důvodů jsou oprávněné, přičemž naplňuje definici uprchlíka dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Předestírá, že o jeho náboženské příslušnosti nemůže být pochyb, již více než 20 let jeho rodina i on aktivně praktikují svou víru, což je schopen dokázat „certifikátem o religiozitě“. Výše uvedené také dokládají zprávy policie o zjištěných přestupcích, dle nichž měl napadnout souseda při slovní potyčce, přičemž hádky měly religiozní charakter. Policejní orgán následně postupoval zaujatě proti jeho osobě. Dále poukázal na judikaturu kasačního soudu stran diskriminace Ahmadijců. Obává se, že nenávistné projevy vůči jeho osobě by mohly být po návratu stupňovány. Na území České republiky si našel partnerku, J. M., narozenou X, s níž přibližně rok tvoří pár, jsou zasnoubeni. Návratem do vlasti by došlo k popření jeho práv garantovaných lidskoprávními dokumenty.
7. Správní spis žalovaného vedený k třetí žádosti žalobce zahrnuje kopii dvou listin o přestupcích žalobce ze dne 27. 3. 2021 a 28. 5. 2021 v anglickém jazyce doložených žalobcem, jejichž podstatný obsah shrnul žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (zde krajský soud dodává, že překlad daných listin do českého jazyka byl realizován soudním tlumočnickem a překladatelem u jednání konaného dne 8. 8. 2023 – viz body 23 a 24 tohoto rozsudku). Z listin se podává, že oznamovatelé přestupku měli hádku s žalobcem z náboženských důvodů, tyto hádky vedly k fyzickému násilí; věci byly odeslány k dalšímu vyšetřování a řízení.
8. Spis též obsahuje nedatované „potvrzení o religiozitě“ (rovněž přeložené u jednání krajského soudu dne 8. 8. 2023), podle něhož celá rodina otce žalobce nábožensky přísluší k ahmadijskému hnutí, sloužila v mešitě posledních 19 let a jedná se o běžnou a slušnou rodinu.
9. Žalovaný do správního spisu založil předchozí rozhodnutí o žádostech žalobce o mezinárodní ochranu, jakož i zprávu organizace Human Rights Watch z roku 2023 o situaci v Pákistánu za rok 2022; ve spise dále figuruje zpráva Mezinárodní organizace pro migraci

z června 2022, obsahující přehled údajů o zemi za rok 2021, a Informace OAMP ze dne 8. 6. 2022, týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi, stav k červnu 2022.

10. Žalovaný posoudil další opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a dne 21. 3. 2023 vydal napadené rozhodnutí. K nově doloženým zprávám žalobce od pákistánské policie z jara roku 2021 konstatoval, že se žalobce o těchto incidentech či dokumentech v předchozích řízeních vůbec nezmiňoval, ačkoliv s ním byly vedeny celkem tři pohovory a v obou řízeních byl taktéž seznámen s podklady rozhodnutí. Měl dostatek příležitostí tyto informace správnímu orgánu sdělit a listiny předložit. Žalobce naopak výslovně uvedl, že nikdy žádné problémy s policií neměl, nezmínil se o tom, že by disponoval jakýmkoliv dokumenty od policie či byl stíhán za přestupek. Rovněž žalobce nikterak netvrdí, že by tyto důkazy nemohl v předchozích řízeních bez vlastního zavinění uvést. Žalovaný proto dospěl, že se nejedná o nové skutečnosti ve smyslu § 11a zákona o azylu. Obdobně uzavřel žalovaný k dokumentu „certifikát o religiozitě“. Jeho obsah nemění nic na závěru žalovaného o nevěrohodnosti tvrzení žalobce stran jeho příslušnosti k náboženské skupině Ahmadi z předchozích řízení. Při pohovorech žalobce uváděl, že ve vlasti, ani následně v České republice náboženství nepraktikoval (ve vlasti se modlil za celý život dvakrát), o ahmadijské víře neměl základní znalosti, neznal ahmadijskou mešitu v Láhauru, kde žil). K nově vznesenému důvodu žádosti ve formě jeho partnerského svazku s občankou České republiky žalovaný poukázal na skutečnost, že se o něm s ohledem na délku tvrzeného společného soužití mohl zmínit již v předchozích žádostech, což neučinil. Dále odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu sdělil, že partnerský svazek žalobce nepovažuje za azylově relevantní. Žalovaný dospěl k závěru, že v Pákistánu nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce o mezinárodní ochranu k žádné zásadní změně bezpečnostní situace, přičemž zároveň neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možno se domnívat, že je žalobce v zemi původu pronásledován či vystaven hrozbě vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.

III. Obsah žaloby

11. Žalobce napadl rozhodnutí včasnou žalobou.
12. Má za to, že žalovaný nevzal v potaz žalobcem opakovaně sdělované, tj. že z Pákistánu vycestoval, neboť je to muslimská země; jelikož je žalobce jiného náboženství, hrozí mu smrt. Obavy o svůj život vyjadřoval několikrát, přičemž tato skutečnost nebyla v předchozích řízeních zohledněna.
13. Domnívá se, že by požadavku na sdělení nových skutečností své žádosti mohl dostat toliko, pokud by v zemi původu došlo ještě k větší eskalaci náboženských konfliktů. Dle žalobce se žalovaný řádně nevypořádal s jeho náboženským vyznáním a nezhodnotil, jaká rizika pro žalobce představuje případný návrat do Pákistánu.
14. Žalobce je též názoru, že mu při pohovorech byly kladeny sugestivní otázky stran jeho problémů s policií. Odpovídal záporně, neboť se domníval, že by mu jeho odpověď mohla být přičtena k tíži. Stejně tak s nejvyšší opatrností odpovídal na dotazy ohledně svého náboženství, neboť při komunikaci s úřady v Pákistánu se k němu nemůže otevřeně hlásit.

15. Žalovaný měl dle žalobce pochybit při zjišťování skutečností důležitých pro rozhodnutí. Hrozba trestu smrti za náboženské projevy zakládá ospravedlnitelné obavy z vážné újmy, která by mu mohla vzniknout.

16. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Vyjádřením ze dne 22. 4. 2023 žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

18. Zopakoval, že žalobce přichází s náboženskými potyčkami se sousedem a diskriminujícím přístupem policie prvně až ve své třetí žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž měl dostatek příležitostí tyto informace správnímu orgánu sdělit a listiny doložit. Ani certifikát o religiozitě nemění nic na závěru žalovaného o nevěrohodnosti žalobce o jeho příslušnosti k náboženské skupině Ahmadi. Žalovaný k nově tvrzenému partnerskému svazku žalobce zdůraznil, že uvedené rovněž žalobce s ohledem na délku daného vztahu mohl uplatnit již v dřívějších řízeních.

19. Žalovaný zdůraznil, že vyhodnotil situaci v zemi původu, v níž nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce o mezinárodní ochranu, k žádné zásadní změně politické či bezpečnostní situace.

20. Z obsahu spisového materiálu též dle žalovaného nevyplývá, že by žalobci v průběhu předchozích řízení byly kladeny sugestivní otázky. Žalobce s pohovorem souhlasil, na otázky odpovídal, žádné námitky nevyjádřil.

21. Závěrem žalovaný poukázal na mimořádnost institutu mezinárodní ochrany, který neslouží k legalizaci pobytu cizince na území České republiky.

V. Jednání soudu

22. K jednání konanému dne 8. 8. 2023 se žalovaný nedostavil, svou neúčast řádně omluvil; ve věci bylo jednáno v nepřítomnosti žalovaného.

23. Právní zástupce žalobce u jednání setrval na žalobě a navrhl, necht' je jí vyhověno.

24. Žalobce při svém účastnickém výslechu uvedl, že Ahmadijci jsou v Pákistánu ze strany hlavní muslimské komunity pronásledováni, biti, zabíjeni, neboť si muslimové myslí, že nejsou legální. Žalobce dále zdůraznil, že osobě, která praktikuje náboženství Ahmadi hrozí v zemi původu zabití. Dále popsal konkrétní problémy, jimž měl být v zemi původu vystaven v souvislosti se svým náboženským přesvědčením tak, že Ahmadijcům není umožněno vstupovat do obchodů, nemohou se stravovat v restauracích, ve škole je prosazován názor, aby nebylo hovořeno s Ahmadijci, neboť jejich ústa jsou špinavá, mohou vykonávat toliko podřadné práce, a to bez ohledu na své vzdělání. K navazujícím dotazům právního zástupce žalobce doplnil, že mu říkali „Kafir“ (*označení muslimů pro „bezvěrce“ - poznámka soudu*), nazývali jej psem, Ahmadijci jsou diskriminováni ve školách i v obyčejném životě, jsou považováni za šváby. Žalobce k dotazu soudu sdělil, že dosáhl vzdělání ve formě

pěti tříd základní školy a že jemu konkrétně bylo několikrát zamezeno vstoupit do obchodu. K aktuální situaci Ahmádijců v Pákistánu uvedl, že mnoho z nich chce Pákistán opustit z důvodu špatných zákonů; popsal také náboženský svátek, při němž jsou obětována zvířata, přičemž muslimové při zjištění, že v určitém obydlí žijí Ahmadijci, vyhazují maso z oken jejich obydlí. Žalobce nově uvedl, že Pákistán opustil, neboť proti němu byla vznesena policejní obvinění a byl ohrožen na životě, v Pákistánu by jej spálili za živá. Do Pákistánu se nechce vrátit, je mu zde lépe, byl by tam zabit. V Pákistánu čelil těžkým podmínkám, teprve zde vidí, co je život, může zde dělat cokoli, nikdo mu nenadává, neříká, že je lepší z hlediska náboženství, cítí se zde svobodný.

25. U jednání soudu předložil listiny za účelem prokázání, že je příslušníkem ahmadijské komunity a že byl přestupkově řešen pro potyčky s religiózním podtextem. Jednalo se o tytéž listiny, které žalobce přiložil ke své třetí žádosti o mezinárodní ochranu, tj. záznamy policie ze dne 27. 3. 2021 a 28. 5. 2021 a nedatované potvrzení o religiozitě. Tyto listiny, resp. se souhlasem právního zástupce žalobce jejich podstatný obsah, byl tlumočníkem a překladatelem z anglického jazyka přeložen u jednání přímo do protokolu o jednání (srovnej blíže čl. 59 a 60 soudního spisu).
26. Žalobce v návaznosti na obsah těchto listin sdělil, že po událostech z jara 2021 se dostal do obtížné situace, policie jej chtěla zabít, protože policie je rovněž muslimská, falešně jej obvinili, že řekl, že Mohamed není dobrým člověkem. Též upřesnil, že osoba zmiňovaná v potvrzení o religiozitě je jeho otcem.
27. U jednání žalobce též vyzdvihl, že když žádal o mezinárodní ochranu, disponoval tlumočníkem z jazyku urdského do jazyka českého, jednalo se o pana Z., který je muslimem a je velice špatným člověkem. Když žalobce vypovídal, měl jej tlumočník zastavovat a „říkat dlouhé příběhy“. K dotazu soud žalobce sdělil, že námitku k tlumočnickovi při žádném z vedených pohovorů nevzněl, neboť zde byl nový a „nic o tom nevěděl“. O problému se dozvěděl, až z rozhodnutí žalovaného, v němž byly napsány jiné věci. Žalobce si vysvětluje špatné tlumočení tím, že mu měl tlumočník po výslechu říci, že jeho věc nebude přijata, ptal se jej na jeho rodinu a na to, kde bydlí. Když zjistil, že je proti žalobci podána obžaloba, resp. obvinění z přestupku, že hovořil špatně o Mohamedovi, byl na něj velice agresivní, řekl mu, že je „Kafir“ a že musí zemřít.
28. Po poučení o následcích křivého obvinění žalobce své sdělení korigoval a uvedl, že mu tlumočník nevyhrožoval, k čemuž jeho právní zástupce dodal, že z uvedeného důvodu v soudním řízení žádali o jiného tlumočníka.
29. U jednání soudu žalobce vznesl tyto důkazní návrhy: novinový článek v jazyce urdu, z něhož měl vyplývat popis náboženského svátku, o němž žalobce hovořil při svém účastnickém výslechu, a negativní přístup muslimské majority k Ahmadijci při daném náboženském obřadu. Dále soudu předložil části dvou novinových článků v anglickém jazyce, které měly popisovat násilí na Ahmadijci v Pákistánu. Dalším důkazním návrhem byla svědecká výpověď „nějakých osob“, které by hovořily o situaci Ahmadijci v Pákistánu v minulosti a o jejím chronologickém vývoji od odchodu žalobce z Pákistánu do dnešní doby, přičemž tito svědci mají žít v České republice a žalobcem bude teprve ověřeno, zda tyto osoby budou ochotny se k soudu dostavit. K důkazu rovněž navrhl

provést zhlédnutí videa na svém mobilním telefonu, na němž má být zachyceno násilí na Ahmadijcích páchané ze strany muslimů. Provedení důkazů navržených u jednání bylo zamítnuto pro nadbytečnost – srovnej dále bod 58 a násl. tohoto rozsudku.

30. V rámci konečného návrhu právní zástupce žalobce zdůraznil, že u provedeního dokazování bylo osvědčeno, že napadené rozhodnutí je nesprávné. Žalobce podal celkem tři žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž s ohledem na nesprávné překlady tlumočnicka, na svou neznalost právního prostředí, buďto nepodal správní žalobu či kasační stížnost. Pokud by soud připustil navrhované důkazní prostředky, tak by bylo ještě více prokázáno, že situace příslušníků náboženské skupiny Ahmadi se stále zhoršuje, poukázal na otázky vyhazování masa v rámci náboženského svátku ze strany majority muslimů, problémy žalobce se sousedem v důsledku rozličných náboženství. Žalobci hrozila a hrozí na území Pákistánu smrt. Žalobce má též za to, že tlumočnick Z. ve správním řízení netlumočil řádným způsobem, neboť je příslušníkem muslimské majority a žalobce je příslušníkem utlačované menšiny. Žalobce vyslovil domněnku, že i soud jeho názor sdílí, když v tomto řízení neustanovil tlumočnickem Ing. Z. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.
31. Závěrem se vyjádřil opětovně žalobce, který poprosil soud o smilování, přičemž zopakoval, že minorita Ahmadijců je ze strany majority v Pákistánu utlačována, k čemuž uvedl příklady.

VI. Posouzení věci krajským soudem

32. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
33. Krajský soud předesílá, že v posuzovaném případě není pochyb o tom, že aktuálně projednávaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu je již třetí v pořadí, a jedná se tak o tzv. další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, jak předpokládá § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.
34. V narativní pasáži toho rozsudku bylo podrobně shrnuto, že žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu dne 17. 1. 2022, přičemž mu rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 5. 2022 nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany (rozhodnutí nenapadl správní žalobou), aby jeho opakovaná žádost o mezinárodní ochranu ze dne 13. 7. 2022 byla zastavena dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu rozhodnutím ze dne 30. 9. 2022 a vznesená správní žaloba byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2022. Správní řízení, které žalovaný zastavil napadeným rozhodnutím ze dne 21. 3. 2023 dle § 11a odst. 3 zákona o azylu, tak bylo vedeno o v pořadí třetí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
35. Zásady přezkumu správního rozhodnutí o další opakované azylové žádosti lze nalézt mj. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38. Soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí o další opakované žádosti přihlíží zejména k tomu, zda odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, obsahuje zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění

relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.

VI.1. Uplatnění nových skutečností

36. S odkazem na zmiňovaný § 11a odst. 3 zákona o azylu, ale i čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikovanou pod č. 208/1993 Sb. (dále jen „Úmluva“) a čl. 40 a násl. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), krajský soud nejprve v řízení zohlednil jako klíčovou otázku, zda se v další opakované žádosti žalobce ze dne 16. 3. 2023 objevují nové skutečnosti či zjištění, které by odůvodnily meritorní projednání další opakované žádosti žalobce.
37. Krajský soud odkazem na správní spisy vedené ve věci žádostí žalobce o mezinárodní ochranu konstatuje, že důvod všech žalobcových žádostí o mezinárodní ochranu je identický: jedná se o jeho přináležitost k náboženské skupině Ahmadi, která je v Pákistánu pronásledována, a v případě návratu do země původu mu hrozí až smrt. I ve své třetí žádosti o mezinárodní ochranu žalobce na uvedeném trvá a dokládá nově listiny mající prokázat, že byl přestupkově řešen z důvodu potyček se sousedem majícím náboženský charakter, resp. jeho příslušnost ke komunitě Ahmadi v místě svého pobytu. Žalobce ovšem již neuvádí pražádné důvody, které by mu bránily v předložení těchto listin v dříve vedených řízeních.
38. Ze správních spisů přitom vyplývá, že s žalobcem byly vedeny celkem tři pohovory k jeho žádosti o mezinárodní ochranu:
- při prvním pohovoru dne 20. 1. 2022 (za přítomnosti tlumočníka z jazyka urdského pana I. A.) byly zjišťovány mj. okolnosti jeho náboženského přesvědčení, přičemž žalobce výslovně uvedl, že zná ve svém okolí málo příslušníků Ahmadi a že se nikdy nezkoušel přidat k širší komunitě Ahmadi u nich ve městě. Na dotaz, zda měl v zemi původu problémy se státní správou, policií, soudy, armádou, trestní stíhání, uvěznění, odpověděl žalobce záporně. Závěrem přisvědčil, že tímto sdělil všechny důvody své žádosti, nechtěl doložit jiné materiály, využil svého práva zpětného přetlumočení celého pohovoru za účelem jeho kontroly, tj. všech otázek i odpovědí, nevzněl žádné námitky k zápisu jednotlivých otázek;
 - při doplňujícím pohovoru dne 21. 4. 2022 (za přítomnosti tlumočníka z jazyka urdu Ing. Z. R.) žalobce mj. připustil, že žádné každoroční náboženské svátky neslavil, přičemž by v České republice mohl získat nějaké informace o ahmahijských svátcích a začít je slavit. I při tomto pohovoru byl žalobce vyzván k doplnění listin, čehož nevyužil. Využil naopak svého práva a celý pohovor mu byl zpětně přetlumočen za účelem kontroly, námitky nevzněl;
 - další doplňující pohovor s žalobcem vedl správní orgán dne 16. 5. 2022 (za přítomnosti Ing. Z.R.). Žalobce výslovně uvedl, že jemu konkrétně se nikdy nestalo, že by mu byl zakázán vstup do obchodu z důvodu jeho příslušnosti k hnutí Ahmadi; zopakoval, že sám s tím problém neměl. Opětovně nechtěl ničeho doplnit či doložit jakékoliv listiny. Námitky k tlumočnickovi či do protokolace nevzněl.

39. Žalobce se seznámil se spisem dne 16. 5. 2022, přičemž mu k jeho výslovné žádosti byly přeloženy informace o návratu do Pákistánu. Jakékoliv doplnění dokazování nenavrhl, další skutečnosti či nové informace nesdělil. Výslovně uvedl, že „již řekl vše“.
40. Již ve světle výše uvedeného krajský soud jednoznačně souzní se závěry žalovaného k nevěrohodnosti žalobce stran jeho příslušnosti k náboženské skupině Ahmadi. Při pohovorech žalobce neprokázal ani základní znalost reálií dané víry, neznal ahmadijskou měšitu v Láhauru, k níž má dle předkládaného certifikátu společně se svou rodinou dlouhodobě přináležet, sám připustil, že se nikdy nezkoušel k širší komunitě Ahmadijců ani přidat. V životě se modlil jen dvakrát, náboženské svátky neslavil (což vyznívá poměrně nekoherentně s jeho obšírnou výpovědí u jednání soudu dne 8. 8. 2023 stran tam popisovaného náboženského svátku), sám neměl problém se zákazem vstupu Ahmadijcům do obchodů z důvodu náboženské příslušnosti (zcela protichůdně vypovídá u jednání soudu dne 8. 8. 2023). Krajský soud tak hodnotí vztah žalobce k ahmadijské víře shodně s žalovavým, tj. „velmi velmi vlažně“, přičemž v jeho závěru jej utvrzuje mj. i obsah účastnické výpovědi žalobce.
41. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani námítka žalobce vůči způsobu tlumočení i osobě tlumočnicka z jazyka urdu Ing. Z. R., zapsaného v seznamu tlumočnicků Ministerstva spravedlnosti, který byl ve správním řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu řádně ustanoven. Odhlédne-li soud od toho, že žalobce mohl k osobě tlumočnicka vznést jakékoliv výhrady či námitky kdykoliv v průběhu správního řízení, což neučinil a aktuálně omlouvá snad neznalostí českého prostředí, je nutno poukázat na skutečnost, že v průběhu správních řízení o mezinárodní ochranu vystupoval i jiný tlumočnick z jazyka urdu, a to pan I. A. Žalobce asi přehlédl či opomněl, že při prvním pohovoru, v němž byly zjišťovány okolnosti jeho náboženského přesvědčení, byl přítomen právě tento tlumočnick. Žalobcem *ex post* formulovaná námitka (vznesená prvně až u jednání soudu dne 8. 8. 2023 *vs.* pohovory ze dne 21. 4. 2022 a 16. 5. 2022) stran „špatného tlumočení, dlouhých příběhů, zastavování žalobce v průběhu pohovoru, rozdílů mezi jeho výpovědí a obsahem rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu“ (blíže nespecifikovaných!) odůvodněná tím, že tlumočnick je muslimem a žalobce Ahmadijem, vyznívá, eufemisticky řečeno „liše“. Soud opravdu nemůže přehlédnout, že správní orgán vždy precizně žalobce poučil o možnostech doplnění jeho tvrzení, v závěru každého pohovoru byl žalobci celý pohovor včetně otázek i jeho odpovědí přetlumočen, žalobce ničeho nikdy nenamítal. Ba naopak, ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu, resp. údajích k ní poskytnutých, žalobce za přítomnosti tlumočnicka I. A. výslovně odkazuje na problémy „o kterých již vyprávěl“, přičemž jiné důvody žádosti nemá. Zde si soud nemůže nepoložit otázku, proč by žalobce (za přítomnosti tlumočnicka, k němuž žádné námitky nevznese) odkazoval ve své druhé žádosti na předchozí vyjádření, pokud se měl z obsahu prvního rozhodnutí o mezinárodní ochranu dozvědět o tom, že v něm jsou napsány jiné věci, než které správnímu orgánu za přítomnosti tlumočnicka (které mu údajně nedůvěřoval) uváděl (srov. účastnickou výpověď žalobce ze dne 8. 8. 2023, čl. 60 verte, šestý odstavec)?
42. Za opravdu alarmující považuje soud poměrně závažná obvinění tlumočnicka Ing. Z. R. žalobcem v průběhu soudního jednání (údajné výhrůžky smrtí po zjištění, že je žalobce Ahmadijem), která byla po výzvě soudu k poučení ze strany právního zástupce žalobce

korigována („tluumočník mi nevyhrožoval“). I tento „způsob výpovědi“ žalobce dokresluje dle soudu jeho celkový postoj v řízení a utvrzuje krajský soud v již vyřčeném závěru o jeho nevěrohodnosti.

43. Krajský soud může mít jisté pochopení ke snaze žalobce, resp. jeho právního zástupce, v řízení uspět, nicméně i „procesní strategie“ má své limity. Ze soudního spisu totiž nelze nikterak potvrdit domněnku právního zástupce žalobce vyjádřenou v jeho konečném návrhu, že soud v řízení neustanovil tlumočníkem z jazyka urdského pana Ing. Z. R. z důvodu jeho „zaujatosti“ stran Ahmadijcům. Soud důrazně konstatuje, že žalobce poprvé prostřednictvím svého právního zástupce vznáší možné výhrady k tomuto tlumočníkovi, které následně stupňuje, až poté, co byl ze strany soudu informován o tom, že Ing Z. R. je jediným tlumočníkem z jazyka urdu aktuálně zapsaným v seznamu tlumočníků, sídlí navíc v Praze (srovnej úřední záznam v soudním spise ze dne 13. 6. 2023). Uvedené právní zástupce žalobce „obratně využívá“ k tomu, aby začal vznášet své prvotní výhrady k danému tlumočníkovi (viz úřední záznam ze dne 22. 6. 2023) a které gradují až v obvinění daného tlumočníka z výhrůžek smrti vůči žalobci, jakož i vývod právního zástupce žalobce o tom, že krajský soud jeho tvrzení akceptoval tím, že ve věci ustanovil tlumočníkem *ad hoc* pana W. W. Krajský soud ustanovil tlumočníkem z jazyka urdu pana W. W. z důvodu zásady hospodárnosti a ekonomie řízení, jak ostatně vyplývá z odůvodnění usnesení z čl. 57 soudního spisu, neboť Ing. Z. R. sídlí v Praze a ve věci upřednostňoval videokonferenci (srovnej úřední záznam ze dne 13. 6. 2023), přičemž ustanovený tlumočník je z Olomouce, žalobce přislíbil zajištění jeho účasti u jednání a vyjádřil k této osobě důvěru.
44. Zde se patří pro úplnost vyjádřit i k námitce stran sugestivně formulovaných otázek při pohovorech o předchozích žádostech o mezinárodní ochranu, byť „jaksi nepatří“ do tohoto řízení o třetí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Předně je nutno uvést, že rozhodnutí žalovaného o první žádosti o mezinárodní ochranu jsou pravomocná a nebyla napadena správní žalobou (lichým se jeví i tvrzení žalobce, že mu snad nebylo první rozhodnutí o mezinárodní ochraně včas doručováno; soud ze správního spisu ověřil, že toto bylo doručováno na adresu, kterou žalobce sám a opakovaně uváděl při opuštění pobytového střediska, tj. tehdy Komenského 862/22, Olomouc, přičemž na této adrese řádně přebíral písemnosti v průběhu prvního správního řízení, a to včetně předvolání k pohovorům či k seznámení se se spisovým materiálem). Obecně však lze konstatovat, že z hlediska procesního byly pohovory vedeny zcela korektně (správní orgán úvodem dostal své poučovací povinnosti; pohovory byly vedeny v jazyce urdu za přítomnosti tlumočníka z jazyka urdu, tedy v jazyce, který žalobce označil za jazyk, v němž je schopen se dorozumět, žalobce vůči tlumočníkům ničeho nenamítal; žalobci byla vždy závěrem nabídnuta možnost zpětného přetlumočení celého pohovoru, čehož žalobce využil; žalobce nevznášel žádné námitky k protokolaci; žalobce též v průběhu pohovorů souhlasil s každou jednotlivou stranou protokolu o pohovoru, na otázky odpovídal zcela adekvátně k jejich obsahu; na závěr každého žalobce dotázán, zdali chce něco doplnit k tomu, co bylo v pohovorech řečeno či co ještě nezaznělo; byl vždy poučen o možnosti označit všechny důkazy na podporu svých tvrzení, k čemuž mu byl poskytnut prostor na konci pohovoru). K samotnému obsahu pohovorů krajský soud konstatuje, že na jeho počátku správní orgán ověřil okolnosti příjezdu žalobce do České republiky. Žalobci byl poskytnut dostatek prostoru k prezentaci azylového příběhu. Žalobce nebyl při naraci přerušován, správní orgán postupně kladl doplňující otázky směřující ke specifikaci problémů, jimž měl žalobce

v zemi původů čelit a k jeho víře. Byl dotazován na původce a příčiny tvrzených problémů, jejich počátek či následek. Pohovor byl veden tak, aby bylo objasněno, zda má žalobce strach z pronásledování a tento strach je oprávněný, z jakých důvodů je pronásledován, jaké měl žalobce v minulosti problémy a jaké problémy může očekávat, jestliže se do země původu vrátí. Nutno podotknout, že správní orgán v tomto směru všechny pohovory dále řetězil a kladl doplňující dotazy. Tazatel používal otevřené otázky, jež žalobci umožnily podat širší odpověď, daly mu prostor, aby vyprávěl příběh svým vlastním způsobem. Krajský soud se proto nemůže ztotožnit s názorem žalobce ohledně blíže nespecifikovaných sugestivních otázek. Sled otázek nepovažuje krajský soud za nikterak nestandardní. Žalobce měl možnost svůj azylový příběh při třech pohovorech detailně popsat a rozvést. Jak bylo uvedeno výše, byly kladeny otázky směřující k odkrytí možných příčin a obav z pronásledování tvrzeného žalobcem, jakož i k jeho náboženské příslušnosti, Ani skutečnost, že žalobce nedosáhl vysokého vzdělání, nemůže vést soud k závěru o jakékoliv sugestivnosti otázek ze strany správního orgánu.

45. Krajský soud k této části uzavírá, že je ve shodě s žalovaným, a to i ve světle výše předestřených okolností, přesvědčen o nevěrohodnosti tvrzení žalobce stran jeho ahmadijské náboženské příslušnosti, přičemž jeho přesvědčením nikterak neotřásla ani správnímu orgánu doložená nedatovaná listina hovořící o příslušnosti rodiny otce žalobce k ahmadijské měšitě. Žalobce též nikterak netvrdil, proč uvedenou listinu nemohl předložit již v předchozích řízeních o jeho žádostech o mezinárodní ochranu, byť k tomu měl drahně příležitosti.
46. Co se pak týče nově předkládaných policejních zpráv z jara 2021, nerozumí krajský soud tomu, proč je žalobce dokládá až v rámci řízení o další opakované žádosti. V předchozích správních i soudních řízeních nejenže žalobce vůbec nezmiňoval incidenty popisované ve zprávách, ale ani existenci listin samotných. Zde krajský soud v podrobnostech odkazuje na odvodnění napadeného rozhodnutí, což činí v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005–130), podle které správní soud může pro stručnost odkázat na část důkladného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se plně ztotožní, a nemusí proto neprakticky a zdlouhavě říkat jinými slovy totéž.
47. Možno jen podtrhnout, že k opakovaným dotazům správního orgánu žalobce uvedl, že žádné problémy s policií či soudy neměl. Ostatně i na dotaz soudu u jednání dne 8. 8. 2023, zda měl v návaznosti na události z jara 2021 další kontakt s policejním, soudním či jiným trestním orgánem v zemi původu, když z předložených policejních zpráv vyplynulo, že tyto budou postoupeny k dalšímu jednání, žalobce odpověděl vyhýbavě; uvedl toliko obecně, že ho policie chtěla zabít, neboť jsou rovněž muslimové.
48. Co se pak týče nově zmiňovaného partnerského vztahu žalobce s občankou České republiky, tento měl, jak ostatně žalovaný správně podotkl, trvat již v průběhu předchozích správních řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu (měl započít asi v únoru 2022), avšak žalobce poprvé přichází s touto informací až v žádosti o mezinárodní ochranu v březnu 2023, aniž by opět jakkoliv vysvětlil, proč uvedenou skutečnost neuplatnil dříve.

49. Tvrzený vztah s českou partnerkou nelze bez dalšího považovat za natolik intenzivní, aby se mohl stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Mezinárodní závazek České republiky respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní. Neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Státy proto nemají bezpodmínečnou povinnost respektovat právo na soukromý a rodinný život cizince a udělit mu za tímto účelem pobytové oprávnění či dokonce mezinárodní ochranu.
50. Krajský soud nemůže přehlédnout, že žalobce započal rozvíjet svůj tvrzený rodinný život s českou partnerkou cca v březnu 2022, tedy v době, kdy probíhalo řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Rovněž v průběhu vztahu byl dvakrát, resp. třikrát, se svými žádostmi neúspěšný. Jeho pobytový status na území České republiky byl tedy nejistý. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že při posuzování přiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný život je důležitým a ve většině věcí zcela zásadním faktorem to, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V těchto případech případně bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 Úmluvy pouze výjimečně (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70).
51. Rodinný život, který žalobce údajně rozvíjí s občankou České republiky, s ohledem na výše uvedené, krajský soud nepovažuje za skutečnost, která by odůvodňovala nové meritorní projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný okolnosti tvrzeného partnerského soužití v napadeném rozhodnutí vzal v potaz, přičemž tyto správně nevyhodnotil jako azylově relevantní.
52. K tomuto bodu tedy krajský soud uzavírá, že žalobce nedoložil hodnověrně správnímu orgánu, ani soudu, nové azylově relevantní skutečnosti či zjištění, které by nemohl uplatnit v předchozích řízeních, byť k tomu měl hojně příležitosti. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, resp. další opakované žádosti, neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení (srovnej ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, za všechny například rozsudek ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009, z novějších například rozhodnutí ze dne 3. 6. 2021, č. j. 5 Azs 250/2020 – 36, týkající se opakovaných žádostí, která je plně aplikovatelná i ve vztahu k dalším opakovaným žádostem).

VI.2. Zásadní změna situace v zemi původu

53. Žalobce, byť právně zastoupen, ve správním řízení a zejména pak v řízení před soudem soustředil notnou dávku své energie k prokázání skutečnosti, že Ahmadijci čelí v Pákistánu neutěšené situaci.

54. Uvedené ovšem není žalovaným či krajským soudem jakkoliv zpochybňováno. Vyplyvá totiž ze zpráv o poměrech, jak byly postupně zajišťovány správním orgánem ve všech vedených správních řízeních, včetně řízení o další opakované žádosti žalobce.
55. Žalovaný si i v tomto řízení o další opakované žádosti, na které přitom nejsou kladeny z hlediska zajišťování informací o zemi původu srovnatelné požadavky jako na první řízení o mezinárodní ochraně, zajistil dostačující zprávy o poměrech. Konkrétně zprávu organizace Human Rights Watch z roku 2023 o situaci v Pákistánu za rok 2022, věnující se mj. i náboženské svobodě vyznání, z níž též vyplývá, že členové náboženské komunity Ahmadijá jsou nadále cílem stíhání dle zákonů o rouhání, jakož i protiahmadijských zákonů. Ve zprávě jsou dále popisovány konkrétní případy postihů a ústrků Ahmadijců. Žalovaný též použil zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z června 2022, obsahující přehled údajů o zemi za rok 2021, a Informace OAMP ze dne 8. 6. 2022, týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi, stav k červnu 2022, z níž vyplývá například to, že trest smrti je v Pákistánu možno udělit i za tzv. odpadlictví od islámu.
56. Správní orgán respektoval dosavadní judikaturu týkající se požadavků na zjišťování skutkového stavu v řízeních o udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudky z 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, z 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, a z 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67). Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální, ověřené z různých zdrojů a transparentní a dohledatelné (viz rozsudek NSS ze 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Zastaralá je „taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změnila situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden, a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let“ (viz rozsudek Krajského soudu v Praze z 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016-55, č. 3714/2018 Sb. NSS).
57. I z toho důvodu byly zamítnuty jako nadbytečné žalobcem u jednání navrhované důkazy, které měly popisovat situaci Ahmadijců v Pákistánu, a to i z chronologického hlediska (srov. poměrně neurčitý návrh na výslech blíže neidentifikovaných svědků, jejichž ochota svědčit bude teprve ověřena, a kteří žijí v České republice), přičemž žalobce nikterak netvrdil, že by došlo k jakékoliv zásadní změně situace v zemi původu týkající se vztahu Pákistánců k Ahmadijcům od doby, kdy vlast opustil. Nedobré podmínky Ahmadijců v Pákistánu jsou totiž popisovány již v předchozích zprávách o poměrech žurnalizovaných ve správních spisech vedených žalovaným ve věcech předchozích žádostí žalobce o mezinárodní ochranu.
58. Neprovedení navrhovaných důkazů lze (s jistým zjednodušením) ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (za všechny odkazuje krajský soud na jeho recentní rozsudek ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26) odůvodnit tím, že (i) jde o důkazní prostředek nezpůsobilý cokoli prokázat (například svědectví z doslechu), nebo (ii) jím nelze prokázat právě dokazovanou skutečnost (t. j. netýká se prokazované skutečnosti), případně (iii) pro jeho nadbytečnost (zjišťovaná skutečnost byla bezpečně prokázána již provedenými důkazy). Na základě výše uvedených okolností se tak důkazní návrhy učiněné žalobcem u jednání soudu dne 8. 8. 2023 jeví krajskému soudu s ohledem na obsah správního spisu a žalobní tvrzení zcela nadbytečným.

59. Krajský soud shodně s judikaturou Nejvyššího správního soudu ve věci dalších opakovaných žádostí (srovnej například usnesení ze dne 26. 8. 2018, 9 Azs 116/2018 – 28), zdůrazňuje, že žalovaný jako správní orgán rozhodující na úseku mezinárodní ochrany v souladu se zásadou oficiality nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu v dané věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nejinak tomu bylo i v případě žalobce. Žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatele je v pořadí třetí, a proto nelze abstrahovat od předcházejících správních řízení v jeho věci, kde byl skutkový stav náležitě zjištěn prostřednictvím mezinárodních zpráv o aktuální situaci v zemi původu stěžovatele, což vyplývá z obsahu správního spisu.
60. Je jistojistě pravdou, že oproti takto vymezenému skutkovému stavu může dojít v průběhu času ke změnám. V případě žalobce by však muselo jít o změny, pro které by mohla být jeho nová žádost opodstatněná. Žalobce ovšem žádné takové změny netvrdil a správní orgán žádné takové změny neshledal, a proto mohl učinit shora uvedený závěr o situaci v zemi původu žalobce. Bylo na žalobci, aby případně závěr správního orgánu relevantním způsobem zpochybnil. V žádosti však žádné takové změny netvrdil, netvrdil je ani v průběhu správního řízení, ani v podané žalobě, ani u jednání soudu (za takové jistojistě nelze považovat již výše zmiňovaný neurčitý návrh žalobce na výsledk svědků, jejichž ochota svědčit doposud nebyla ověřena, kteří by se měli vyjádřit k vývoji situaci v Pákistánu od doby, kdy jej žalobce opustil, za situace, kdy tyto osoby stejně jako žalobce žijí v České republice; či obecné poukazy žalobce na nepříjemnosti provázející každodenní život Ahmadijců v Pákistánu – vstup do obchodů, nadávky, výuka ve školách, „protirouhačské“ zákony).
61. Nejvyšší správní soud se podrobně v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–65, vyjádřil k otázce další opakované žádosti. Dle kasačního soudu je „hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“
62. Za takovéto situace žalovaný své povinnosti odůvodnit závěr o tom, že k zásadní změně situace v zemi původu nedošlo, rozhodně dostál.

VI.3. Dílčí závěr soudu

63. V souzené věci se žalovaný zabýval skutečnostmi, které žalobce uváděl ve své další opakované žádosti, přičemž správně seznal a přezkoumatelně odůvodnil závěr o tom, že tyto okolnosti nejsou novými skutečnostmi či zjištěními relevantními z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany a které nemohl žalobce uplatnit v předchozích žádostech. Též se se dodatečně zabýval tím, zda došlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti, přičemž seznal, že nikoliv. Žalobce netvrdil ani

nedoložil žádné skutečnosti, jež by závěr žalovaného zpochybňovaly a jež nemohl uplatnit v předchozích správních řízeních.

64. Zde pro úplnost krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017–38, podle něhož „rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti nebude zpravidla nutné odůvodňovat natolik důkladně jako v případě první opakované žádosti. Pokud by v obou těchto rozhodnutích byly řešeny stejné otázky, nic nebrání odkazu na relevantní části předchozího rozhodnutí. Účelem odůvodnění správního rozhodnutí není opakovat již jednou vyřčené a rozhodnutí o žádostech téhož cizince na sebe věcně navazují, byť jsou vydávána v různých řízeních. Krajský soud si je vědom důrazu, který klade kasační soud v posledně zmiňovaném rozhodnutí na posouzení relevantních změn v zemi původu cizince. V nyní posuzovaném případě však žalobce, jak již bylo opakovaně uvedeno, ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu, resp. v řízení soudním, nezmínil žádnou konkrétní indicii, díky níž by bylo namístě podrobněji zjišťovat změny v jeho zemi původu. Uváděl pouze to, co již bylo správnímu orgánu, resp. soudu z obsahu správního spisu, známo, tedy obecně neutěšenou situaci Ahmadijců v Pákistánu.
65. Závěrem soud citačně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46, v němž byla vyslovena zásadní teze, a to že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
66. Mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako ochranný štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu.

VII. Závěr a náklady řízení

67. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
68. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Ve smyslu § 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu je kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí nepřípustná.

Ostrava 8. srpna 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

samosoudkyně